

riet muligvis kunde ophjælpes ved Anlægget af Opfostringsdamme, og efter Samraad med afdøde Professor Peddersen anlagdes der for smaa Midler, da Foreningens Medlemmer selv udførte Jordarbejdet, den første Dam, hvori der aarlig er opelsket omtrent 20,000 Ørredunger til 1 Aars gamle Fisk, som om Foraaret, naar Frostfaren er forbi, lukkes ud i Fjorden. Og saaledes har Fiskeriforeningen efterhaanden faaet anlagt 4 store Opvækstdamme, hvori der nu findes omtrent 80,000 smaa Ørreder, som vil blive lukket ud i Fjorden til Foraaret. Til Hjælp ved Anlægget af disse Damme har Staten ydet nogle faa Hundrede Kroner. Resten er udredet af Foreningen selv. Ved Hjælp af disse Damme og i god Forstaaelse med Viborg Fiskeriselskab, hvortil Fjordfiskerne leverer Rogn, og som til Gengæld forsyner Dammene med spæd Yngel foruden den Yngel, Selskabet udsætter i de til Fjorden grænsende Vandløb, er det lykkedes at ophjælpe Ørredfiskeriet saaledes, at de omboende Fiskerfamilier, trods den store Nedgang i Prisen paa Fisk, som Krigen har foraarsaget, dog nogenlunde kan skaffe sig taalelige Levevilkaar i Vintermaanederne.

Jeg tror, det er fremgaaet klart af, hvad jeg her har fremført, at Fiskerne selv har gjort overordentlig meget for at forøge Fiskebestanden, hvad da ogsaa er anerkendt fra sagkyndig Side. Fiskerne ønsker absolut ikke at drive Rovdrift, men paa den anden Side er det klart, at deres Eksistens er stærkt truet, hvis den Bemyndigelse, som Landbrugsministeren ifølge den nugældende Lov har haft, ikke medtages i den nye Lov. Fiskerne kan nemlig ikke fiske efter Torsk og blanke Ørreder uden ogsaa at faa en Del mørke med, altsaa Ørreder i Yngledragt, som maaske enten er døde eller i den Grad ødelagte af Garnets skarpe Masker, at de ikke kan leve, og naar dertil tages i Betragtning, at de under normale Forhold repræsenterer en Værdi af omtrent 1 Kr. pr. Pund, er det forstaaeligt, at Fiskerne meget nødtigt kaster saadanne Fisk over Bord til Føde for Søstjerner, Snegle og andre Skadedyr, for hvis Udryddelse Staten betaler Præmie. Allerhelst saa Fiskerne Fredningsbestemmelsen for Ørred i Yngledragt ophævet, som det vedtoges paa Dansk Fiskeriforenings Generalforsamling her i København i 1912, men kan dette ikke ske, haaber jeg, at det nedsatte Udvalg og den høje Rigsdag vil vise sig velvillig og imødekommende overfor Fiskerne ved disse to Fjorde, som arbejder

under saa vanskelige Kaar, ved, at sidste Stykke af § 39 i den nugældende Lov overføres i den nye Lov.

Det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen) fremdrog i Gaar adskillige Bestemmelser vedrørende Fiskeripriviligierne i de forskellige Farvande her i Landet. Jeg vil varmt anbefale at faa disse Fiskeripriviligier afskaffet. Der findes ogsaa saadanne i Limfjorden, og de er til megen Ulempe for Fiskeriet. Jeg vil altsaa varmt støtte den Tanke, der i Gaar fremsattes af det ærede Medlem fra Slagelse.

**Vilhelm Rasmussen:** Det er et overordentlig vigtigt Lovgivningsanliggende, der i Øjeblikket er til Forhandling. Som det blev oplyst ved Finanslovbehandlingen, indbringer vort Fiskeri allerede nu omtrent 17 Mill. Kr. aarlig, og det gaar frem i Udbytte med henvend 1 Mill. Kr. for hvert Aar. Nu er der ikke Tvivl om, at Udbyttet kan stige i endnu langt stærkere Grad, dersom Fiskeriet bliver drevet, lad mig udtale mig forsigtigt, endnu mere rationelt, end det nu drives. Jeg havde under Finanslovbehandlingen Lejlighed til at gøre nogle Bemærkninger vedrørende Fiskeriet, og dem skal jeg naturligvis ikke gentage nu, men jeg ønsker med Hensyn til Næringssspørgsmaalet i Almindelighed at henvise til, hvad jeg den Gang sagde, fordi jeg lægger det til Grund for de følgende Betragtninger vedrørende de foreliggende Lovforslag. Jeg bygger ogsaa paa, hvad jeg den Gang sagde angaaende de store Muligheder for Fiskeriets Fremgang og om, hvorvidt disse skulde findes ude paa de aabne Have eller nær ved Kysterne, men da jeg paa dette Punkt blev imødegaaet af det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen), bliver jeg nødt til at gøre nogle supplerende Bemærkninger angaaende denne Sag. Det er imidlertid ikke min Mening at give Anledning til en lang Diskussion herom, den vilde muligvis endog blive ørkesløs og er i en vis Forstand overflødig, thi hvis man vilde arbejde med størst mulig Energi baade paa at udvikle, hvad vi kan kalde Højsøfiskeriet, og det Fiskeri, der foregaar nær ved Kysten, vilde Erfaringen i meget kort Tid vise os, hvem der har Ret eller eventuelt, hvem der har mest Ret. Foreløbig er jeg imidlertid af den Opfattelse, at de Synsmaader, jeg gjorde gældende, nok skal holde Stik.

Helt ude i Oceanerne er der bogstavelig talt ørkenagtigt. Det vil ikke sige, at der overhovedet ikke findes en eneste